

ntotdeauna au existat în lumea noastră locuri în care se strânge magia.

Dacă te uiți suficient de atent, o vezi.

S-ar putea să vezi o căruță străveche trasă de cal care trece pe o stradă modernă sau o alee pietruită pe care oamenii intră, dar niciodată nu ies. Din când în când, se prea poate să o vezi la o persoană – cineva care arată ca și cum ar fi ieșit dintr-o fotografie de demult. Sau poate că într-o cafenea îți atrage atenția cineva a cărui geantă pare să plutească deasupra podelei. Și când te uiți iar, acel cineva a dispărut cu tot cu geantă.

Și, uneori, vezi magia în magazine.

Strivite între magazine de firmă și vitrine elegante, magazinele scăldate în magie nu sunt niciodată îmbietoare ori extravagante. Vitrinele lor sunt pătate de murdărie și praf, iar firmele lor sunt uneori atât de scorojite, încât pare

că niște litere fantomatice încearcă să iasă prin ele. Știți, Magia nu vrea să fie observată. Și majoritatea oamenilor se mulțumesc să pretindă că ea nu există.

Agencia de Voiaj Lumi Stranii arăta exact așa cum trebuie să arate un magazin magic.

Ferestrele cu cercevele erau murdare și crăpate. Vopseaua de pe ușa de la intrare, care părea să nu fie deschisă niciodată, era scorojită. Există, însă, un element al magazinului care refuza să se piardă în fundal: firma de deasupra vitrinei, întotdeauna vopsită clar, cu litere aurii mătăsoase împodobite cu negru pe fond rubiniu. La începutul numelui de pe firmă era un glob, iar la sfârșitul lui, altul. Fără îndoială, magazinul era demodat, și totuși numele lui era scris clar, ca să-l poată vedea toată lumea.

Între momentul deschiderii agenției, cu aproape 150 de ani în urmă, și vara în care totul s-a schimbat, singurul lucru modificat la fațadă au fost globurile – revopsite periodic pentru a reflecta granițele nestatornice ale diferitelor țări.

Astfel că era timpul pentru o schimbare. Iar cel care a salvat în cele din urmă afacerea a fost un nou vizitator al Lumilor Stranii.

Precum și alte lucruri.

*

Jonathan Mercator lucra. Sau cel puțin asta pretindea că face dacă îl întrebai. De fapt, nu făcea altceva decât să stea la biroul agenției, cu gleznelor încrucișate pe suprafața acestuia și scaunul înclinat în spate, și să citească.

Pe birou, lângă pantofii lui, erau câteva reviste deschise, iar zgomotul mai multor ceasuri nesincronizate, care ticăiau fiecare în ritmul lui, umplea aerul altfel tăcut. Jonathan nu le dădea nicio atenție.

După standardele lui, avea să fie o zi foarte aglomerată.

Prin fața ferestrei mari, boltite, trecu o umbră. Apoi trecu iar, de data asta oprindu-se în apropierea ușii de la intrare. După o clipă ușa se deschise, frecându-se de podeaua umflată, și înăuntru intră un băiat. Nu doar buza, ci tot chipul i se strâmbă când văzu interiorul agenției.

Jonathan ridică ochii peste marginea romanului și îl privi pe băiat cu interes.

— Ăă... spuse acesta, privind în jur. Aici nu e Depozitul de Jocuri, nu-i așa?

Interesul pieri de pe fața lui Jonathan așa cum apa dispare printr-o sită.

— Nu e? întrebă el, privind în jur cu o uimire simulată. Ce te face să crezi asta?

Băiatul își scoase telefonul.

— Ar trebui să fie aici, spuse el.

— A, bun. Dacă *telefonul* tău spune că e aici, atunci așa trebuie să fie. În orice caz, să n-ai niciodată încredere în propriii tăi ochi.

Jonathan băgă mâna în buzunarul interior al hainei și pescui o lupă foarte mică făcută dintr-un metal de culoarea bronzului și având o lentilă groasă. I-o aruncă băiatului, care o prinse ezitant.

— Uită-te foarte atent în jur, bine? Ca să fii absolut sigur.

— La ce e bună lupa?

— Fă-mi pe plac.

Băiatul se încruntă și își apropie lupa de față.

— Ce-ar trebui să văd? întrebă el. Chiar merge? Totul e încetoșat.

Puse lupa pe birou.

— Ce e de fapt aici? întrebă el.

Vocea lui puternică fu absorbită de încăperea, fără să răsunе deloc.

Jonathan oftă, luă lupa și o băgă la loc în buzunar.

— Firma de deasupra vitrinei nu a fost un indiciu suficient? întrebă el. Suntem agenție de voiaj.

— Bine, poate că scrie *agenție de voiaj* deasupra ușii, pufni băiatul, dar nu aveți nici măcar un calculator.

Jonathan privi spre biroul lui, după care își dădu picioarele jos. Pe lângă teancul de reviste, mai era o cană cu ceai pe jumătate golită și o farfurie cu rămășițe fărâmițoase de pâine prăjită cu unt de arahide. Puse jos romanul, desfăcut la pagina la care era.

— De ce Dumnezeu aș avea nevoie de calculator? întrebă el.

— Ăă... nu trebuie să faci rezervări pentru avion? Să organizezi vacanțe?

Jonathan zâmbi. Un zâmbet plin de secrete.

— Nu sunt genul acela de agent de voiaj, spuse el.

— Atunci *ce* faci? se încruntă băiatul.

Jonathan își împinse ochelarii pe nas în sus și își împreună mâinile, cu degetele întrepătrunse ca niște roți dințate.

Dar îl scuti de efortul de a răspunde valiza din stânga lui, care se deschise brusc.

Poate că ar trebui, înainte ca totul să devină prea complicat, să explicăm exact *de ce* acest tânăr era atât de sceptic în privința Agenției de Voiaj Lumi Stranii.

Mai întâi, vizitatorul avea dreptate să sublinieze că agenția era o relicvă tehnologică. Într-adevăr, cel mai modern articol aflat în posesia lui Jonathan Mercator era o mașină de scris din anii 1960. Îi plăcea să scrie la ea bilete pasiv-agresive pe care le ascundea în cărțile din bibliotecă. Masa pe care se afla mașina de scris n-ar fi fost nelalocul ei în biroul unui director de școală victorian, și până și hainele lui Jonathan păreau vechi. Unele dintre costumele lui de tweed îți lăsau impresia că cineva murise în ele. Nu te-ai fi așteptat ca un tânăr de 18 ani să poarte așa ceva.

Și mai era și faptul că agenția de voiaj nu avea niciun afiș elegant cu Disneyland, Algarve sau alt loc pe care ți-ai putea dori să-l vizitezi. De fapt, nu era niciun fel de afiș. Doar câteva globuri și atlase. Și ceva care semăna cu un glob, numai că sfera avea mai degrabă forma unei pere decât a unei mingi.

Și mai erau și valizele.

Valizele ocupau un perete întreg al agenției de voiaj, așezate în tocuri îngrijite din lemn încastrate în perete.

Rafturile mergeau din podea până la tavan și fiecare valiză era așezată frumos în nișa ei, așteptând să fie prinsă de mâner și trasă afară. Mai era un teanc de valize și între două fotolii, ca o măsuță pentru cafea, alte valize erau stivuite îngrijit lângă peretele din spate, iar câteva stăteau sprijinite de biroul lui Jonathan.

Puteai număra cel puțin 50 de valize înșirate în perete, și nu găseai două la fel. Erau valize de piele, valize grele din carton sau piele strălucitoare de crocodil, iar unele erau făcute din piei care i-ar fi făcut să se scarpine în cap până și pe cei mai învățați zoologi. Unele aveau pe margine ștampile, altele aveau pete de vopsea și cel puțin o duzină aveau etichete de hârtie legate cu sfoară de mâner.

Agencia de Voiaj Lumi Stranii semăna mai mult cu un birou de obiecte găsite sau cu un magazin de antichități specializat decât cu o agenție de voiaj. Așa că nu era deloc surprinzător că băiatul era suspicios – chiar înainte ca valiza să se deschidă.

Când auzi zgomotul deschiderii bruște a valizei, Jonathan se întoarse, surprins, iar scaunul lui rotativ din piele și lemn scârțâi pe roțile lui. Capacul valizei se dădu în spate și dinăuntru se revărsă un torent de apă.

— Ce se întâmplă? icni băiatul, trăgându-se rapid înapoi din fața potopului.

După câteva secunde, un bărbat ieși din valiză ca și cum aceasta ar fi fost un chepeng. Era ud learcă și tușea. De centură îi atârna bucla de piele a unui telescop pliat. Băgă rapid mâna în valiză și trase până când dinăuntru se

dădu jos, rostogolindu-se, o femeie care ateriză în patru labe, cu rochia ei alcătuită din mai multe straturi picurând pe podea. Femeia avea trei perechi de ochelari atârdate la gât, iar în părul ei des și negru erau împletite mici fâșii de panglică și dantelă.

În jurul gleznei drepte avea înfășurată o tentaculă de un roșu strălucitor, cu aspect slinos.

— Creatura aia nenorocită încă mă ține, Hudspeth, pufni ea.

Părea mai degrabă iritată decât speriată, chiar dacă tentacula i se înfășură și mai sus pe picior. Partenerul femeii dădu lujerului o palmă ușoară.

— Pleacă, spuse el. Agață-te de ceva care are la fel de multe picioare ca tine, vrei?

Tentacula se mai strânse puțin, înroșindu-se și mai tare.

— Te rog, desprinde-te, oftă Jonathan. Nu pot permite să vă întoarceți cu altceva. Știți regulile.

Femeia lovi iar cu piciorul și, în cele din urmă, tentacula îi dădu drumul la gleznă și căzu la loc în valiză, cu un pleoscăit.

Valiza săltă, iar capacul ei se închise cu un pocnet.

Cei doi rămaseră pe podea, uzi learcă, încercând să-și tragă răsuflarea și zâmbind larg, de parcă nu tocmai ieșiseră dintr-o valiză împreună cu o caracatiță excesiv de afectuoasă. Apoi se uitară unul la celălalt și începură să râdă.

Jonathan trase spre el una dintre reviste. Căută o anumită pagină și luă un pix.

— Bun venit amândurora. Mori și Alfred Hudspeth...

— Doar Hudspeth, te rog, tresări bărbatul.

— Bine, își țuguie Jonathan buzele. Hm. Formularul vostru de înregistrare spune că ar fi trebuit să vă întoarceți peste o săptămână. Nu v-ați distrat de minune?

— De minune nu e tocmai expresia pe care aș folosi-o, spuse femeia, Mori, ciufulindu-și părul și punându-și o pereche de ochelari la ochi, scoțându-i apoi și încercând o a doua pereche pe care o păstră, fiindcă părea să-i placă mai mult. Vremea s-a stricat – nici nu-ți poți imagina mărimea valurilor. Se vorbea despre unele vase care au fost aruncate pur și simplu de pe hartă.

— De mult n-am mai văzut o furtună atât de rea, aprobă din cap Hudspeth. Porturile din jumătatea de jos a lumii erau aproape închise. Și au schimbat iar moneda, știați asta?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Jonathan, luând o hârtie și scriind ceva pe ea, în timp ce scutura din cap. Fac asta atât de des că data viitoare când o să-i viziteze cineva o să revină la sistemul de barter. Cel puțin ați reușit să luați însemnări relevante?

— Destul de relevante.

Hudspeth scoase de sub cămașă o carte udă și o puse pe birou. Jonathan ridică dintr-o sprânceană când o văzu.

— Vă dați seama că fiecare dintre aceste manuale este extrem de prețios? întrebă el, prinzând între degetul mare și arătător cartea care picura. Ca să nu mai spunem că fiecare valiză are cartea ei unică? Nu mă așteptam ca membrii Societății să trateze așa documentele încredințate lor.

— Hei, n-am prea avut timp să stăm și să scriem ese-uri, râse Hudspeth.

Jonathan nu i se alătură.

Hudspeth își dădu pe spate bretonul. Pe fruntea lui se vedea o tăietură, care se albise acolo unde apa umflase rana.

— Vezi asta? întrebă el. Când am ajuns noi în Golful Vocilor, deja nu mai era o mică sfadă. Căpitanul Nyfe nu vrea să lase să treacă pe nimeni pe care nu-l cunoaște ea, la cum e situația acum, așa că a trebuit să călătorim cu unul dintre vasele mai mici pentru a ocoli Ruptura. Și era cât pe ce să pierdem valiza atunci când a început furtuna...

— Apoi – chestiile alea ca niște caracatițe, spuse Mori, ștergându-și rimelul cu un deget manichiurat. Cum le-a numit Căpitanul Nyfe?

— *Hafgufa*, spuse Hudspeth. Monștri ai ceții.

— Exact, spuse Mori, continuând să-și tamponeze machiajul din jurul ochilor, care, cumva, reușise să rămână intact. Par să fie atrase spre valiză. Atunci când bestia a prins vasul, a trebuit să sărim peste bord. N-am mai văzut așa ceva. Am fost luați de o barcă de salvare, dar a fost un coșmar să găsim un loc în care să deschidem valiza.

— Asta nu înseamnă că n-am face-o din nou, spuse Hudspeth zâmbind larg.

— Ei, slavă Domnului că ați reușit să vă întoarceți prin acest ocean de pretexte, spuse Jonathan sec, deschizând cartea udă și citind puțin. Și e scris un singur paragraf.

Jonathan ridică privirea.

— Știți că asta nu e de ajuns, continuă el.